

peab ollema, ja mis se rõõm, mis temmal omma laste pärrast olli, ei teinud ei ammugi mitte tassa. Kurri süddame tunnistus waewas tedda päwal ja õsel. Zuline hirm olli temmal isseárranes kirriko ja palwe koia wasto, ja ei julgend ei milgi wiisil ennast senna liggi anda, ni ühtepuhko ja ni árdaste ka temma wagganing jummalakartlik abbikasa seks süddameliko pallumistega temma peäl káis. Willets naesterahwas piddi ka ilma temma seltsita Jumjala armo pühha Altari peält ennesele murretsema. Kui seestpiddi pinatud õnneto Arend linna ulitsatte peäl emalt nággi, et üks neist kirriko õppetajattest temma tee peäl temma wasto piddi sama, siis Arend kallas järsko wárristusega ühhe teise ulitsa sisse.

Peagi agga temma wálsaspiddine põlli piddi hopis teist wiisi sama. Surma tõbbi, kel nimmi kolera, ja mis üks okse kõhho tõbbi on, langes keige wiimse árraháwwi-

tamisega seke linna peäle, kus Arend ellas. Naene ja keik kolm last surrid järsko teine teise järrele árra. Zubbatemma isse tundis peagi, et temma wiimne ello kord nüüd ká, ja et piddi keige üllema pühha kohtomoistja ette astuma. Selle wiimse meleárrahetmisse sees, mis nüüd temma peäle olli langenud, mõtles temma wahhest omma hinge rikmisse peäle. Mõtles agga ka se peäle ja tundis kibbeda walloga, kui wáhhe nisuggune warrandus, mis kurjal wiisil sadetud, rahho ja õnne annab. Wimaks kui temma seestpiddine ihhoja hinge piim ikka rángemaks láks, siis wast lastis ühhe kirriko õppetaja ennese jure palluda, et saaks ommast raskest süddame koormast ehk suggu ommeti fergitud. Tunnistas temmale omma hirmust mõrtsuka ning rõõwli süüd ülles. Kui sedda isseárranes üllesrákis, et olli nüüd liggi kahhekümnet aastat ühhe kaupmehhe surnuks mahha lõnud, kes ladast tulli ja